

marts 2004. Arbejdet for en eventuel ophævelse finder sted under de rette vilkår, dvs. med hensyntagen til de aspekter, jeg har skitseret. Alle elementer vil sammen med ønsket om en fælles europæisk udenrigspolitik udgøre grundlaget for regeringens endelige beslutning i sagen.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder ministeren om at blive stående. Der er foreløbig fire, der har bedt om korte bemærkninger. Det er hr. Søren Espersen, hr. Rune Lund, hr. Jesper Langballe og hr. Frank Aaen.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Når man hører udenrigsministeren tale om Kina, lyder det næsten, som om det er sådan på vej til at blive en ganske almindelig demokratisk stat, og at det ligger lige om hjørnet. Det minder umådelig meget om den måde, man talte om Sovjetunionen på inden Murens fald fra skiftende danske regeringers side.

Jeg synes egentlig, det er lidt beskæmmende for udenrigsministeren, som burde vide bedre. For sagen er jo, at Kina jo ingenlunde bare er tilnærmelsesvis på vej til at blive en demokratisk stat. Det er jo et modbydeligt kommunistisk diktatur, og vi kan spørge mange mennesker i Kina om, hvordan de 100 millioner Falun Gong-folk dagligt lider.

Hvis alting var blevet bedre efter det, der skete på Den Himmelske Freds Plads i 1989, hvis bare der var sket en lille forandring, tror jeg egentlig godt, man kunne overveje at være med til at ophæve sådan en våbenembargo, men der er jo ikke sket fremskridt.

Kl. 15.25

Det allerværste – og det er jo egentlig det, der har givet anledning til, at vi har fremsat det her beslutningsforslag – var jo præcis det, der skete den 14. marts 2005, hvor der reelt kom helt konkrete trusler fra Kina imod det demokratiske Taiwan. Det var anledningen til, at vi sagde: Det her er ikke rimeligt på nuværende tidspunkt i en højspændt situation i Sydøstasien at begynde at ophæve en våbenembargo. Og jeg tror egentlig også dybest set ...

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, så er det ministeren.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen regeringen har jo ikke sagt, at regeringen har taget initiativ til at ophæve våbenembargoen. Regeringen har jo faktisk ikke foreslået at ophæve våbenembargoen. Regeringen er i den situation, at et arbejde er sat i gang i EU for at se på, om man kan hæve våbenembargoen. Dette arbejde er ikke sluttet. Og det er jo derfor, vi har haft disse drøftelser i Danmark både i nævnet og i Europaudvalget om dette.

Så man drejer det lidt på hovedet, når hr. Søren Espersen nu vil fremstille det, som om vi renpudser Kina og ikke vil sælge dem våben. Nej, vi vil ikke sælge dem våben, og vi vil ikke renpudse Kina. Vi har benyttet den situation, hvor der har været et meget massivt ønske om at ophæve våbenembargoen fra flere lande i EU's side, til at sige: Jamen der skal så komme forbedringer. Der har vi så benyttet situationen til at sige: Der må være forbedringer i alle de regler, som jeg har nævnt her, så der kommer styr på våbeneksporten, og Kina ikke får flere våben på grund af ophævelse af våbenembargoen.

Kina er ikke en demokratisk stat. Der er krænkelser af ytringsfrihed, religionsfrihed, politisk frihed, organisationsfriheden. Det bliver vi ved med at påpege over for dem. Men jeg er også nødt til at sige, som enhver dansker ved, at 2005 er ikke det samme som 1989.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jamen det er jeg enig i, og jeg sagde jo også, at der er sket ting i Kina siden 1989. Man har taget et lille skridt fremad. Det lyder nærmest, som om det er kvantespring, man tager. Men jeg er også overbevist om, at hvis det ender med en EU-beslutning, så følger Danmark trop.

Jeg vil lige spørge udenrigsministeren om en ting mere, nemlig om det ikke har gjort noget indtryk på ham, hvordan USA, vores nærmeste allierede i sikkerhedspolitikken, har advaret både Danmark og EU mod en ophævelse af våbenembargoen.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jo, det har bestemt gjort indtryk. Men da Danmark jo ikke præcis er det land, der prøver at få ophævet våbenembargoen, men forholder sig til det brede ønske, der er, og så prøver at få nogle forbedringer af menneskerettighederne, hvis det alligevel skal ske, så har Danmark ikke nogen